

**Міністерство освіти і науки України
Національна академія педагогічних наук України
Асоціація університетів України
Одеська обласна державна адміністрація
Одеська міська рада
Одеський обласний інститут удосконалення вчителів
Освітньо-культурний центр «Інститут Конфуція»**

**ПІВДЕННОУКРАЇНСЬКИЙ НАЦІОНАЛЬНИЙ
ПЕДАГОГІЧНИЙ УНІВЕРСИТЕТ ІМЕНІ К. Д. УШИНСЬКОГО**

МАТЕРІАЛИ

ІІІ МІЖНАРОДНОГО КОНГРЕСУ

**«ГЛОБАЛЬНІ ВИКЛИКИ ПЕДАГОГІЧНОЇ ОСВІТИ
В УНІВЕРСИТЕТСЬКОМУ ПРОСТОРІ»**

18-21 травня 2017 року

Місце проведення:

**Південноукраїнський національний педагогічний університет
імені К. Д. Ушинського
(м. Одеса, вул. Старопортофранківська, 26)**

**Одеса
2017**

відносин, досягнення творчого партнерства у процесі педагогічної взаємодії. У цьому процесі важливо забезпечити успішність професійної діяльності та розвиток її суб'єкта за рахунок актуалізації особистісного потенціалу, збереження та поповнення резервних можливостей суб'єкта діяльності у поєднанні з активізацією оточуючого середовища, спрямованого на комфортні умови мистецької діяльності [3, с. 211]. Акмеологічне спрямування діяльності викладача мистецьких дисциплін – це, перш за все, цілісний, безперервний процес вивчення та аналізу, розвитку, формування й корекції його фахового становлення як професіонала-майстра.

Акмеологічні умови становлення майбутнього викладача мистецьких дисциплін у процесі фахової підготовки базуються на установці самостійної орієнтації у художньо-педагогічній діяльності. В основу цього процесу покладено професійний інтерес і мотиваційну готовність особистості до музично-педагогічної діяльності. Професійний інтерес як одна з сторін спрямованості особистості є її активною життєвою позицією, яка особливо проявляється у творчій діяльності. Мотиваційна готовність до музично-педагогічної діяльності як активний стан особистості забезпечує її самореалізацію у майбутній продуктивній діяльності у співвідношенні до конкретних умов, особливостей музичної культури, психолого-педагогічного досвіду тощо.

Системотворчою ланкою у процесі ефективної підготовки фахівця є акмеологічна спрямованість, без якої неможливо результативно формувати професійну майстерність майбутнього викладача мистецьких дисциплін. Є підстави вважати, що цей процес повинен включати у себе такі поняття, як взаємозв'язок особистісно-психологічних та професійно-педагогічних якостей, загальних і фахових знань та вмінь, сплав яких допоможе сформувати професійну готовність майбутнього викладача мистецьких дисциплін до продуктивної діяльності.

Література

1. Деркач А. А. Акмеологические основы развития профессионализма / Анатолий Алексеевич Деркач. – М. : Изд-во Московского психолого-социального ин-та; Воронеж : НПО «МОДЭК», 2004. – 752 с.
2. Кузьмина Н. В. Акмеологическая теория повышения качества подготовки специалистов образования / Нина Васильевна Кузьмина. – М. : ИЦПКПС, 2001. – 144 с.
3. Федоришин В. І., Козир А. В. Вступ до акмеології мистецької освіти : навч.-метод. посібник / Козир А. В., Федоришин В. І. – К. : Вид-во НПУ імені М. П. Драгоманова, 2012. – 263 с.

ВТІЛЕННЯ ІННОВАЦІЙНОГО ДОРОБКУ ПЕДАГОГІЧНОЇ НАУКИ У ПРАКТИКУ ПІДГОТОВКИ ВЧИТЕЛЯ МУЗИЧНОГО МИСТЕЦТВА

Кьон Н. Г., Ян Сяохан

Університет Ушинського, Україна-Китай

Виклики сучасності, породжені глобалізацією світового простору, стрімким збагаченням інформаційних джерел та комунікативно-технологічних можливостей породжують потребу в якісних змінах педагогічної науки й практики.

Значущість суттєвого вдосконалення музично-освітньої системи посилюється тим, що мистецькі заняття створюють унікальну можливість ефективного й всебічного впливу на становлення особистості, збагачення її духовного світу, розвиток природних завдатків, формування соціально-цінних властивостей. Натомість, як показують наукові спостереження, пізнавально-перетворювальні функції та виховні можливості музичного мистецтва реалізуються в сучасному суспільстві недостатньо ефективно.

Останні десятиріччя в українській музично-педагогічній науці активно досліджуються перспективи впровадження інноваційних ідей – гуманістичного, культурологічного, акмеологічного, синергетичного, технологічного, гедоністичного, компаративного, культурно-ментального підходів (Л. Василенко, А. Козир, Г. Падалка, Г. Ніколаї, О. Олексюк, О. Реброва, О. Рудницька та ін.).

Ефективність їх впровадження переконливо підтверджена в наукових дослідженнях, але у широкій практиці більшість з них використовується у обмеженому діапазоні. Головні причини такого стану, за нашим уявленням, криються у складних соціально-культурних процесах, що відбуваються в сучасному суспільстві, посиленні негативного впливу масової поп-культури, а також у відриві широкої освітянської практики від інноваційних надбань музично-педагогічної науки.

Таке становище пояснюється комплексом об'єктивних і суб'єктивних чинників. До перших відносимо недостатню популяризацію наукових досягнень, відсутність глибоких досліджень інноваційної компетентності майбутніх фахівців, недостатню увагу до застосування інноваційного менеджменту в межах навчального закладу та його структурних підрозділів, створення інноваційного клімату та питань виховання інноваційної культури педагогічно-студентського колективу вищого навчального закладу.

Здатність майбутнього викладача до інноваційної діяльності передбачає сформованість в нього як фахової, так і інноваційної компетентності. Фахова компетентність стає основою вільного оперування накопиченими знаннями і досвідом, його варіативного застосування. Інноваційна компетентність має забезпечувати оволодіння студентів стійкою системою знань щодо сутності та механізмів інноваційної діяльності; їх здатність організовувати свою пошуково-інтелектуальну та музично-творчу діяльність, коректувати свою установку на пізнавальну діяльність, побудовану на подоланні інерції мислення, на генеруванні нестандартних ідей, виходу за межі відомого, тобто – формувати у них механізми інноваційної педагогічної діяльності, орієнтовані на трансформацію інновацій у суміжних областях знань та власні відкриття в галузі навчання музики.

Ефективність залучення студентів до інноваційної діяльності передбачає сформованість ціннісно-позитивного ставлення щодо пошуково-творчих проявів, потребує вдосконалення особистісних властивостей та характерологічних рис, що уможливають її успішність в умовах перебудови усталених уявлень, невизначеності очікуваних результатів, творчого ризику. Головними з них вважаються допитливість, чутливість до нового, потреба й орієнтованість на оновлення знань та самореалізацію своїх потенційних можливостей, певна сміливість, оптимізм, наполегливість, здатність до емоційно-вольової саморегуляції й психологічної готовності переборювати невдачі, долати психологічні бар'єри. Отже, сутність інноваційності педагогічного процесу стосується не тільки створення й розповсюдження нового: включення у пошуково-творчі дії виступає яскравим стимулом збагачення ерудиції, розвитку інтелекту, активізує прояв винахідливості, креативності, тобто впливає на саму особистість, стиль її мислення й способи діяльності:

Перспективність впровадження менеджменту інноваційно-навчального процесу науковці вбачають у забезпеченні організаційного та комунікативного аспектів інноваційного клімату (О. Ігнатович, Г. Клімова). Організаційний аспект інноваційного менеджменту полягає в системі заохочення співробітників до інноваційного пошуку, а також у забезпеченні матеріальних умов для проведення експериментальної частини дослідження. Це, зокрема, оснащення навчального процесу сучасними інформаційно-комунікативними засобами, використання яких дозволяє заощаджувати час і енергію, сприяє вивільненню викладача від рутинних дій на користь напруженої творчої праці.

Другий, комунікативний аспект створення інноваційного клімату, полягає у формуванні інноваційно-комунікативної культури в колективі, яка реалізується у формуванні здатності особистості до об'єктивної оцінки та упередження надмірного критицизму відносно нового, незвичного, у виробленні технології запобігання конфліктам, зв'язаних з відторгнення чужого досвіду, подолання соціально-психологічних бар'єрів, які нерідко виникають у процесі інноваційної діяльності тощо.

Специфіка підготовки фахівців у галузі музичної освіти полягає у поєднанні двох різновидів інноваційного пошуку: теоретико-методичного, який зачіпає проблеми підвищення ефективності викладання музичного мистецтва й становлення фахової майстерності майбутніх вчителів музики, та реалізацію особистісно-перетворювального потенціалу музичного мистецтва у розмаїтті його художньо-сугестивних, виховних потенцій. Отже, для викладача-музиканта, який має поєднувати у собі і музично-мистецьку, і методико-практичну підготовку, важливою є здатність досягати органічної цілісності суміщення різних аспектів інноваційно-пошукової діяльності, а саме – науково-методичної, інтерпретаційно-виконавської, творчо-педагогічної.

Досягнення цілісності та узгодженості цих різномірних за психологічною основою форм інноваційно-творчої діяльності потребує цілеспрямованого вдосконалення дискурсивного мислення, творчої інтуїції, збагачення художньо-образних, асоціативних уявлень студентів, а звідси – й застосування широкого комплексу методів, які забезпечать удосконалення інноваційної компетентності та особистісних властивостей студентів, що закладають базу успішної інноваційно-педагогічної діяльності майбутнього вчителя музики.

У їх числі – методики інтерактивного, проблемно-пошукового характеру, розробка творчо-методичних проектів, включення студентів у спонтанно-театралізовані ігри, тренінги на вдосконалення навичок емоційно-вольової саморегуляції, самонавіювання, самопідтримки, їх включення в систематичну концертно-просвітницьку діяльність. Застосування цих завдань дозволяє вдосконалювати у студентів здатність до креативно-інтелектуальної, науково-методичної діяльності, спроможність творчо експериментувати, переконливо презентувати свої здобутки, впроваджувати їх у виконавську та педагогічну практику.

Література

1. Ігнатович О. М. Фахова інноваційна культура педагогічних працівників : психологічні механізми / О. М. Ігнатович // Проблеми сучасної психології : збірник наукових праць Кам'янець-Подільського національного університету імені Івана Огієнка, Інституту психології ім. Г. С. Костюка АПН України [За ред. С. Д. Максименка, Л. А. Онуфрієвої]. – Вип. 7. – Кам'янець Подільський: Аксіома, 2010. – С. 229-239.
2. Клімова Г. П. Формування інноваційного клімату У ВНЗ / Г. П. Клімова // Право та інновації, 2013. – № 4. – С. 54-64
3. Химинець В. В. Інноваційна освітня діяльність / В. В. Химинець. – Тернопіль: Мандрівець, 2009. – 360 с.